UN

IN DE SPIEGEL

Laurens Tinsel

Laurens Tinsel (53) is parodontoloog en tevens kernlid van het Landelijk Team Forensische Opsporing. Hij was daarom betrokken bij de identificatie van de 298 slachtoffers van rampvlucht MH17. Het werk zit er bijna op. „Baby's en kleine kinderen maken het me moeilijk."

HANS VAN DEN HAM

Naar herdenkingen ga ik niet

IN DE SPIEGEL

...„Zie ik een optimistische, diplomatieke man die zijn talenten heel aardig benut heeft. Ik ben tevreden en gelukkig. Behalve die ziekte heeft het leven me alleen maar goeds gebracht. Ik denk weleens: mijn geluk moet toch een keer op zijn."

MH17

„Ik ben contactpersoon voor de zes forensisch odontologen in ons land, tandartsen die overledenen identificeren aan de hand van hun gebit. Bij een ramp word ik als eerste gebeld. Ik wist al dat de MH17 was neergestort, het verwachte telefoontje kwam 's avonds: of er een odontoloog beschikbaar was. Ik kan mijn werk in Paro Praktijk Utrecht niet acuut laten vallen, een ander kon wel, maar vond het te gevaarlijk. Al snel werd besloten de stoffelijke resten hierheen te halen. Een goede beslissing. Oekraïne was te onveilig."

CAPACITEITEN

„Ik groeide met zusje op in een doorsneegezin. Vader wiskundeleraar, moeder huisvrouw. Ik heb een goede jeugd gehad. Ik wilde op mijn 10de al tandarts worden, maar of ik de capaciteiten had, was onduidelijk. In de zesde klas zag de meester dat er meer inzat en gaf extra ondersteuning. Ik weet nog dat pa een rapport met hoge cijfers zag en zei dat hij wilde dat ik ook zo'n lijst had. Dat wás dus mijn rapport."

EERSTE KEER

„Ik moest in 1992 naar de Bijlmerramp. Een hoop ellende: brand, ingestorte flat, veel doden. Ik zag vreselijke dingen. Collega's hebben me toen goed begeleid. Belangrijk, want je verwerkt het in je team. Ik kan tegen de aanblik van stoffelijke resten, omdat het *werk* is. Het is niet gekoppeld aan verdriet. Ik spreek ook bewust geen nabestaanden, ga niet naar herdenkingen. Het moet gescheiden blijven. In september ging een nabij familielid dood. Dat was wel verbonden met verdriet. Het had een immense impact."

Pas als zeker is dat de geliefde dood is, kan een naaste met rouwen beginnen

CSI

„Forensische politieseries zijn populair. Ik kijk zelf ook af en toe. Deels klopt het aardig, het is geromantiseerd en soms sterk overdreven. Leuk voor de kijker. Na een ramp als met de MH17 is er onder tandartsen veel animo om te helpen. Maar om de kwaliteit op peil te houden, moeten niet te veel mensen dit werk gaan doen, want door de praktijk moet je vaardig blijven."

▲ **'Ik snap best dat sommige mensen griezelen van de tandarts.'** FOTO ERIK VAN 'T WOUD

GRIEZELEN

„Mooi: een tandarts denkt na én werkt met zijn handen. En hoewel het nauwelijks in de opleiding zit: het is ook communicatie. Je doet honderd keer chirurgie, het contact met de patiënt maakt het telkens anders. Ik snap best dat sommige mensen griezelen van de tandarts of zelfs extreem bang zijn. Behandelen kan dan alleen door veel uit te leggen, iemand op z'n gemak te stellen en vooral: zeggen wat je gaat doen."

BOBBEL

„2012 zat er opeens een bobbel in mijn hals: acute lymfklierkanker, non-Hodgkin. Tja, dan kijk je de dood in het gezicht. Er volgden drie maanden chemo. En er zijn ook longkwabben weggehaald, maar dat bleken slechts resten van een infectie. Ik voel me nu goed en werk weer te veel. Dat is mijn valkuil."

RESTEN

„Identificatiewerk is teamwork en valt in drie delen uiteen. Ten eerste verzamelen familierechercheurs gegevens over de slachtoffers: tatoeages, littekens, kleding, sieraden en gebitsgegevens. Daarna worden stoffelijke resten onderzocht, odontologen kijken naar het gebit. Dan is het zaak beide delen te koppelen. Daar ben ik 't meeste bij betrokken."

LANDMACHT

„Toen ik afstudeerde, was er een overschot aan tandartsen. Ik wilde werken, maar had geen zin om dat in Duitsland te gaan doen. Dus solliciteerde ik bij de landmacht. Na mijn dienstplicht mocht ik blijven. Ik voelde me er thuis, de kameraadschap sprak me aan."

DANKBAAR

„Ik heb bijna non-stop vier weken in het mortuarium in Hilversum gewerkt aan de identificatie van de MH17-slachtoffers. Dat is zinnig werk dat gedaan moet worden. Vermist zijn is erger dan dood. Pas als zeker is dat een geliefde is overleden, kunnen nabestaanden beginnen met rouwen. Voor die tijd is dat lastig. De kameraadschap bij de politie is mooi, maar mijn belangrijkste drijfveer zijn die naasten. Voor hen wil ik de puzzel graag oplossen."

PASPOORT

Geboren: 1961 in Lochem.
Woont in: Wijk bij Duurstede.
Opleiding: vwo, studies tandheelkunde en parodontologie, forensische odontologie (in Washington) en forensische geneeskunde.
Loopbaan: officier-tandarts landmacht, chef-militair tandheelkundige dienst, nu Paro Praktijk Utrecht, lid Landelijk Team Forensische Opsporing
Privé: getrouwd, vier kinderen.

DNA

„DNA-onderzoek kost veel tijd en er is na een ramp vaak grote druk om snel tot resultaat te komen. In de maand na de ramp met de MH17 zijn veel slachtoffers geïdentificeerd aan de hand van hun vingerafdrukken en tanden. De vorm van een vulling is namelijk uniek."

TELEFOONTJE

„Een keer of twintig per jaar belt de politie. Dan is er iemand voor de trein gesprongen, na maanden dood in huis gevonden, er is een auto uitgebrand of in de Rijn is een onherkenbaar stoffelijk overschot opgedoken. Dan ga ik naar het ziekenhuis of mortuarium en probeer uit te zoeken wie het is. Wat ik te zien krijg, varieert naar aard van ongeval of ramp. Soms is het niet meer als mens herkenbaar. Maar delen van het gebit zijn er altijd. Ja, ik kan daar zonder probleem naar kijken. Al maken baby's en kinderen het me weleens lastig."

BLIJ

„Ben ik als het goed gaat met de vier kinderen. En word ik van een weekje naar de zon. Nee, geen strand, eerder musea. En vakantie is goed voor je relatie. Fit blijven? Hmm, ik ga eerder fietsen dan wandelen. Maar mijn vrouw valt om van het lachen als ze dit leest."

DOOD

„Ik heb veel doden gezien. Maar iemand zien sterven is traumatiserend, niet de aanblik van een stoffelijk overschot. Ook ik ga dood, dat staat vast. Bang ben ik er niet voor. Er is iets na de dood, maar wat? Geen idee. Toen ik kanker had, dacht ik: als ik de 70 haal is 't mooi. Nu ik me weer goed voel, denk ik: 80 moet ook kunnen. Onsterfelijk zijn is niet nodig. Liever kwaliteit dan leven tot in lengte van jaren."

EN VERDER

„Ik blijf de identificaties doen, zolang het te combineren is met mijn werk. Zoals het nu gaat, gaat het prima. Misschien een beetje minder werken. Maar ik kan slecht *nee* zeggen en ze weten me altijd te vinden."